

de tro er et Angreb eller en Krænkelse eller en Tilſidesættelse af Friheden. Den, ſom nægter denne Sætning, maa nødvendigviſ have i Revolutionen. Og ligesaa viſt ſom jeg ſiger, at det vilde være en ſtor Ulykke for Fædrelandet nogenſinde at være Vidne til en Reaktion, ſom benytter andre Vaaben end de lovlige, ligesaa ſikkert er det, at endnu større Ulykker vilde opſtaa for Land og Folk, derſom en ſaadan Reaktion mødtes af en væbnet Revolution, ført af et Folk i Vaaben, af Valgere i Vaaben, der efter eget Skjøn eller efter private Lederes Skjøn traadte op for med ſyſt Magt at gjenoprette den krænkede Ret. Hvis nogenſinde — hvad jeg af mit ganſke Hjerte ſiger, Gud forbyde — det Tilfælde ſkulde indtræde, at den lovlige Orden blev overtraadt, at der ſkete et Brud paa Forfatningens Regler, ſaa ligger det rette Svar derpaa ikke i en revolutionær Anvendelse af Valgerne i Vaaben, men i en rolig og ſindig Benyttelse af de konſtitutionelle Midler, ſom altid vilde være ſtarke nok ſelv overfor en imod Forfatningen anvendt Vold, naar der i Folket levede en almindelig Bevidſthed om, at diſſe konſtitutionelle Midler aldrig ere blevne misbrugte, aldrig ere blevne brugte i noget Urigtigts Tjeneste, aldrig have været en Løſteſlang for rent perſonlige Interesſer, men ubelukkende have været et frit og modent Folks forſtandige Benyttelse af ſin Frihed. Der ligger Betyrrelſen og intet andet Sted. Det ærede Medlem opfordrede til med ham at diſkutere dette Thema, og det kunde virkelig have ikke ſaa ſaa Tillokkelser at gjøre dette. Jeg tror imidlertid, at det vilde være til denne Sags ſtore Gavn, derſom det ærede Medlem vilde optage dette Spørgsmaal til en ſkriftlig Debat. Jeg ſkulde da for mit Bedkommende være meget villig til at møde ham og til at ledſage ham paa ethvert Punkt, til hvilket han maatte begive ſig i Forfølgelſen af den „yberſte Konſequent“ af hans Ytringer. Jeg tror, at der ved en ſaadan Form for Debatten vilde være vundet en hel Del, thi ſkjøndt det jo vel kan være, at ogsaa Pennen af og til kan gjøre et Spring, ſom den heller maatte ladet være, ſaa er der dog i Reglen en noget større No og Overvejelſe for den, ſom ſkriver, end for den, der taler, og navnlig er der et Moment, ſom maatte paa det ærede Medlem kunde udøve en ikke ringe Indflydelse, og det er det, at i det ſtille Studerekammer og med Pennen i Haanden vil han ikke blive forført af det let vakte Biſald, ſom mere end een Gang har drevet det ærede Medlem Skridt for Skridt bort fra den Forſigtighed og Tilbageholdenhed, ſom han og hans Sag var bedſt tjent med, til ubefindige Ord. Altsaa, paa dette Omraade ſkulde jeg være meget villig til at følge det ærede Medlem, og derſom han vil give Signalet dertil, ſaa ſkal jeg herved love, at jeg ſkal gjøre mit Yderſte for at følge ham i en Prøvelse af hans Ytringers Berettigelse, og i en

Prøvelse af hans Ytringers Konſequent. Det er dog ikke ſandſynligt, at dette ſkulde tilfredsſtille det ærede Medlem i Diebliffet, thi, mine Herrer, den Debat, ſom blev indledet idag navnlig f. Ex. af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) og ſenere af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), var ikke en Debat, ſom egentlig var beregnet paa denne Sal. De to Herrer have ønsket at anlæe den Grundtone, hvorefter der nu overhovedet ſkal arbeides under den Bevægelse, ſom forudſes, og det finder jeg ganſke naturligt fra deres Standpunkt. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds tog Ordet med en Idenſtabelighed, ſom var mig aldeles uforſkellig, og ſom ganſke viſt var aldeles uforanlediget, men jeg forſtaar meget godt, at det ærede Medlem maatte hiſe ſig ſelv op til en ſaa ſtærk Idenſtabelighed. (S. Kjær: Det var de Andre, der gjorde det.) Jeg beder om Forladelſe. Jeg hørte det ærede Medlem fra Begyndelſen af, og der var Intetſomhelſt, der kunde give Anledning til en ſaadan Idenſtabelighed ſom den, der udtrykte ſig haade i hans Ord og hans Overbeerder og i hele hans Tone og Fremtraeden. Der var Intetſomhelſt, der kunde berettigede hertil, og det var derfor kun et Forſøg paa at hiſe ſig ſelv op til en Idenſtabelighed (Kjær: Maa jeg bede Ordet?), under hvilken han kunde fremſtille ſig ſelv i den ſkjønneste Modfatning til en Del imaginære Tjender, ſom aldeles ikke findes. Der er en viſ Maade at ſtille ſig frem paa og ſlaa ſig ſelv paa Byttet og puffe paa ſin Patriotiſme, ſit Mod og ſin Tapperhed, ſom virkelig, naar den er uforanlediget, maa gjøre et ſærdeles lidet gunſtigt Indtryk. For det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Bergs) Bedkommende var det en noget anden Tone, men ogsaa af ham blev der nu angivet Grundtorden for den Bevægelse, ſom foreſtaar, og under hvilken Klasse ſtal ophidſes imod Klasse, By imod Land, Provindſerne imod Hovedſtaden. Vi vide nu, at det gjælder om at bibringe den danſke menige Mnuue, ſom er den ſtærkeſte politiſke Faktor efter vor Valgret, at den er undertrykket, forkuet og tilſidesat, og hver den af dens Medlemmer, ſom ikke følger den nye Bane, der er aabnet, er en „Forræder“, der gjør den ſamme Skade ſom i Middelalderen anrettedes af de „Forrædere“, der ikke ydede deres Brødre blandt Bønderne en kraftig og ſikker Underſtøttelse imod de Herremænd og deres Nideknegte, ſom vilde undertrykke dem. Dette er det ærede Medlems Grundtord, og paa dette Omraade ſtal jeg ikke følge ham. Jeg ſtal nøies med at have konſtateret, at inden vi ſkilles ad har der fra de to Herrer lydt den Tone, ſom ſnart mange Gange forterket vil lyde over det hele Land, og om hvilken de Herrer tro, at den fører til Fred, at den fører til Lykke, og at den fører til Tilfredshed, men om hvilken en ſørgelig Erfaring vidner, at den fører tillige til det Mod-